

Lydia Rood
Mauti Spruyt

Mooie Mauti

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

DEEL I
VOOR DE RECHTER

Een zwart balkje

DE MAANDAG NA BEVRIJDINGS DAG, 10.05 UUR

Yes, Sef is dood!

Mauti heeft moeite stil te blijven zitten, ze staat op en gaat naar de wc om rustig op haar telefoon te kunnen kijken. De appjes komen van alle kanten binnen: de beruchte, gevreesde, koelbloedige en meedogenloze Sef Pouw heeft een overdosis genomen. De pijp uit, finito, tuin op zijn buik.

Haar zus stuurt een linkje naar het nieuwsbericht, zonder commentaar.

Haar vriend feliciteert haar met een uitroep teken in de vorm van een hartje.

Een vriendin vraagt of ze Mauti moet condoleren, of wat.

Iemand van de motorclub stuurt een oproep voor een afscheidstocht op motorfietsen door de stad.

Het is echt waar: Sef is dood.

Tussen de vele berichtjes een appje van haar baas: Kom even naar mijn kamer.

Mauti moet haar best doen om niet te lachen, niet door de gang te hollen. Hugo mag niets merken natuurlijk. Ze voelt zich zo licht dat ze er bijna van schrikt: was ze dan toch bang voor de leider van de motorclub? Zonder het zelf te merken?

Kan niet. Ook al was heel Delft bang voor Sef, de grootste drugsbaron van de stad, voor haar was hij gewoon een handig contact. Toch?

Maar waarom is ze dan zo onwijs blij dat hij dood is? Ze heeft zin in een heel groot glas rosé, gewoon van opluchting.

Ze trekt haar gezicht in de plooi, want ze staat nu voor Hugo's deur. Ze haalt twee keer diep adem. Ze werkt nu een maand bij White Plains, het outplacementbureau van Hugo Dudok; misschien krijgt ze te horen of ze voldoet. Dus moet ze vooral een bekwame indruk maken. Capabel, zorgvuldig, betrouwbaar. Handig is ze van zichzelf, gelukkig. Haar tante Judith noemde haar vroeger zelfs 'schrikbarend pienter'.

Zorgvuldigheid vraagt wat meer van haar, maar dat is een kwestie van je best doen. Betrouwbaar is ze alleen voor wie dat verdient. Ze heeft genoeg te verbergen, maar gelukkig heeft ze haar uiterlijk mee. En het lukt haar, het lukt haar! Ze mag soms helpen bij het checken van kandidaten die op zoek zijn naar een baan. Het is leuk om uit te pluizen wat die allemaal achterhouden; uit hun socials kun je soms heel wat opmaken. Hugo heeft haar al eens 'een echte speurneus' genoemd.

Oké, genoeg innerlijke peptalk en schouderklopjes weer; ze stapt binnen.

Hugo is niet alleen. Aan dezelfde tafel, aan zijn kant, zit Cecile, zijn vrouw. Ze is ook de hr-manager van het bedrijf. Oké... dit is dus officieel een – hoe noemen ze dat – functioneringsgesprek. Ze loopt naar de tafel zoals ze op school vroeger naar docenten toe liep: nooit iets van onzekerheid laten merken. Ze legt haar hand op de enige vrije stoel, slaat haar blik op naar het echtpaar, wacht. Dat hoort bij haar rol als ideale stagiaire.

‘Ga zitten, Mauti.’ Hugo klinkt stijfjes. Cecile knikt haar toe, misschien bedoelt ze het hartelijk, maar haar gezicht staat strak. Geen goed nieuws dus. Ze heeft haar stinkende best gedaan de afgelopen tijd – waarom kijken Hugo en Cecile dan zo raar naar haar?

‘Ben jij dit?’

Hugo draait zijn laptop naar haar toe. Mauti kijkt recht in haar eigen gezicht. Ze ziet er best mooi uit, behalve dan dat er een zwart balkje over haar ogen loopt. Ze slikt. De foto is onderdeel van een krantenpagina. Erboven staat in vette letters: ‘MOOIE MAUTI HEEFT TWEE GEZICHTEN.’ En het onderschrift meldt dat ze door de rechter is veroordeeld. Een ‘crimineel verleden’ heeft. De datum is die van het vonnis.

Haar mond wordt droog en haar hart klopt als een razende. Hoe komt dit opeens boven water? En hoeveel mensen hebben dit gezien? Het moet al weken op

internet staan. Maar er is geen ontkennen aan. Daar gaat haar kans op een normaal leven! Deze job is maar een stage, onderdeel van haar opleiding. Als ze het hier verkloot, komt ze nergens meer aan de bak. Allerlaatste kans, heeft haar advocaat gezegd.

Maar liegen is niet haar stijl. Dus zegt ze het: 'Ja, dat ben ik.' Ze kan niet helpen dat het fel klinkt. Uitdagend. Mensen trekken daar soms verkeerde conclusies uit; die menen dat ze expres brutaal en uit de hoogte doet. Dat ze provokeert. Leraren dachten altijd dat het haar niets kon schelen wat er van haar terecht zou komen. Terwijl ze in feite alleen maar goed is in overleven.

'Oké, dat ben jij dus. Mooie Mauti.' Hij glimlacht, maar alleen met zijn wangen; zijn lippen blijven strak.

'Ik heb het niet bedacht.'

Haar chef draait het scherm weer naar zich toe en bestudeert het met een frons, alsof hij dat niet eerder heeft gedaan. 'Dan heb je wat uit te leggen.'

'Tja.' Waar moet ze beginnen? Haar leven is een puinhoop. Altijd al geweest. Deze stage had het keerpunt moeten zijn. En nu dit.

'We luisteren,' zegt Cecile, met een zachtere klank in haar stem. Mauti trapt er niet in. De vertrouwenspersoon op school kon vroeger ook zo'n nepstem opzetten. Na de eerste vraag op dat toontje liep Mauti steevast zo de kamer weer uit. Dah-hag, ga een ander

maar lopen neppen. Helaas kan ze dat nu niet meer maken.

White Plains is een klein bedrijf. Cecile doet personeelszaken zo goed als in haar eentje; ze heeft alle macht. Als ze Mauti wegstuurt, zijn haar kansen op school meteen verkeken. Ze weet hoe het werkt: de docenten duwen je meteen in het hokje Onhandelbaar. Niks mee te beginnen. En dat nu dat kloteverleden opeens weer op moet duiken...! Iedereen die ook maar twee tellen googelt komt haar tegen met dat balkje voor haar ogen.

Hoe komen ze bij die krant trouwens aan haar foto? Deze heeft ze zelf eens ingestuurd naar Holland's Next Topmodel – iemand had gezegd dat ze net zo goed kon verdienen aan haar leuke bekkie. Ze kan alleen maar hopen dat ze erover zwijgen op de socials. Niet iedereen hoeft te weten dat ze heeft gezeten.

'Mag ik een beetje water?' vraagt ze. Als Cecile knikt, staat ze zelf op om de waterkan te vullen in de kleine pantry om de hoek. Ze spoelt keurig drie glazen om, zet ze op een blaadje en loopt er uiterlijk rustig mee terug. Zij is de managementassistente die voor water zorgt bij deze bespreking. Niks op aan te merken. Haar zullen ze niet zenuwachtig zien.

'Steek maar van wal.' Cecile spreekt keurig Haags. Mauti antwoordt in hetzelfde taaltje, daar heeft ze een knobbel voor.

'Waar moet ik beginnen?'

‘Bij je veroordeling, zou ik zeggen.’ Hugo klinkt streng – ze spelen good cop, bad cop, die twee. ‘Heb je vastgezeten?’ En als ze knikt: ‘Waarvoor?’

‘Illegaal wapenbezit.’

‘Had je een wápen?’

‘Ken je het Lilliput-pistool?’

‘Eh...’ Hugo en Cecile kijken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan. Nee dus. Geen wonder, het is een ding van honderd jaar geleden, zelfs op internet kom je het amper tegen.

‘Adolf Hitler had het. Eentje van goud.’ Dat heeft ze gegoogeld nadat ze het gepikt had.

Hugo en Cecile kunnen daar niet om lachen.

‘Zo een had ik ook, maar dan van staal.’

‘Hoe komt zo’n jong iemand in hemelsnaam aan een vuurwapen?’ vraagt Cecile.

‘Ik had het gestolen. Van een cokedealer.’ Ze speelt hoog spel. Maar Hugo kijkt tenminste weer haar kant op.

‘Dat meen je niet! Hoe oud was je helemaal?!’

‘Het is een halfjaar geleden – ik was zeventien.’

‘En toch al zo streetwise? Cecile zit haar aan te staren.’

Mauti haalt haar schouders op. Kan zij er wat aan doen?’

‘Vertel.’

Ze gaat heus niet elk detail delen. Maar ze herinnert het zich nog goed.

Het wapen

RUIM EEN HALFJAAR GELEDEN, BEGIN NOVEMBER

Eigenlijk had ze het wapen alleen gepikt omdat het zo'n leuk dingetje was. Het lag toevallig op tafel bij een jongen die ze vaag kende, het was van een gast uit Rotterdam. De Lilliput was amper tien centimeter groot, een pistooltje dat makkelijk in de zak van haar jack paste. Het was uit 1925, het was maar een paar jaar in productie geweest, een damespistooltje, haha, bijna het kleinste pistooltje ooit. Dat vertelde de Rotterdammer van wie het was, een dealer die coke te koop had die naar poedersuiker smaakte. Toen hij ging plassen, stak Mauti het dingetje in haar zak. Het kon wel eens geld waard zijn. Later vertrok hij zonder nog aan zijn pistooltje te denken; de THC kwam uit zijn poriën.

Ze was ermee naar de nieuwe motorclub gegaan, waar Sef Pouw de grote baas was. Zijn vorige club was verboden en hij had de bak in gemoeten, maar zodra hij vrijkwam, was hij gewoon opnieuw begonnen. Drugs,

wapens – allebei waarschijnlijk. Geen vrouwen, dat wist ze zeker.

‘Waar heb je dat vandaan?’ Sef pakte het van haar aan en bekeek het van alle kanten. Het leek nietig in zijn hand. Om hen heen ging het geroezemoes van drinkende en kletsende mannen gewoon door.

‘Gevonden.’ Ze grijnsde hem toe, op de manier die hij leuk vond. *Klein meisje in de echtemannenwereld.* Sef wiebelde glimlachend met de Lilliput.

‘En wat wou je hiermee, schatje?’

‘Kogels. Ik wil er munitie voor. Ik wil me kunnen verdedigen. Dat snap jij vast wel.’ Het was bluf natuurlijk, om aan te geven dat ze niet met zich liet sollen. Aan zijn gezicht zag ze dat ze te snel ging. ‘Ik ben bijna achttien – dan ben ik vogelvrij.’

MAANDAG, 10.17 UUR

Hugo valt haar in de rede.

‘Hoe bedoel je, vogelvrij?’

Cecile gebaart dat Mauti door kan gaan. Maar goed ook, want ze heeft zich versproken. Ze wil helemaal niet uitleggen wat er had kunnen gebeuren.

‘Sefs broer had plannen met me,’ zegt ze daarom alleen.

Het geroezemoes in de motorclub verdween naar de achtergrond terwijl ze gespannen toekeek hoe Sef Pouw haar pistooltje uit elkaar haalde.

‘Kijk.’ Sef draaide aan het wielletje onderaan en het magazijn viel eruit. ‘Zie je die gaatjes?’

Ze waren piepklein.

‘Hiervoor is geen munitie te krijgen, pop. Het zijn patroontjes van net vier millimeter. Zo klein worden ze helemaal niet meer gemaakt. Geen wonder; je legt echt geen mens neer met die muizenkeutels – al zou je de loop in zijn oog duwen. Ik denk dat een dokter niet eens de moeite zou doen het kogeltje uit zijn kanis te peuteren. Je kunt met dit dingetje hooguit dreigen.’

‘Als ik die ieniemienie munitie had.’

‘En iedereen weet dat je die niet kunt hebben.’

‘Jammer.’ Voor de show zuchtte ze. ‘En verzamelers? Het is een cute dingetje, toch?’ Dat was haar eigenlijke doel: ze kon altijd cash gebruiken.

‘Ken je verzamelaars dan?’ Ze zag lachrimpeltjes naast zijn ogen. Hij zag er aardig uit als hij lachte, helemaal niet als een meedogenloze bendeleider.

‘Nee,’ gaf ze toe. ‘Maar jij wel.’

‘Nee, liefie. Mijn vrienden doen niet aan zulk poppenspul. Zet het op Marktplaats. Of bewaar het onder je kussen.’ De rimpeltjes verdwenen. Zijn ogen dwaal-

den door de ruimte; hij draaide zich om naar een kennis.

Onderhandeling mislukt. Bij de motorclub waren ze kennelijk alleen geïnteresseerd in dodelijk schiettuig. Ze stopte het magazijn terug en stak het pistooltje weer in haar zak. Even later zat ze te kletsen met een jonge gast die Spice aanbood. Mauti kende de synthetische wiet wel, klasgenoten op haar vorige school gebruikten het. Zijzelf hield er niet van, maar handel was handel. Ze vroeg om een sample.

‘Eerst bewijzen dat je geld hebt.’

Ze wilde het op de pof en probeerde hem ervan te overtuigen dat ze een goede afzetmarkt had op school, maar hij bleef wantrouwig. Ze zette haar charme in – suggereren dat je een jongen leuk vond, werkte vaak. Hij bleek er gevoelig voor, begon haar te dollen, trok telkens de rits van haar jack omlaag om te zien wat eronder zat. Ze mepte zijn hand weg.

‘Wat nou? Jij wilt toch zelf ook de waar keuren?’

‘Ik heb je niks aangeboden. En dat gaat ook niet gebeuren.’

Toen wilde hij er iets anders voor terug. ‘Klets me dan naar binnen bij Sef Pouw.’

‘De baas? Toe maar.’

‘Hij neemt me niet serieus.’

‘Zou dat moeten dan?’

‘Natuurlijk. Ik heb potentie, hij ziet het alleen niet.’

‘Waar solliciteer je voor? Luitenant?’

'Haha. Niet grappig. Ik heb een contact in de farmaceutische industrie.'

'Doe maar duur.'

'Nee, maar echt. Mijn neef. Hij heeft een stash Ritalin waar alleen ik van weet, in zijn garagebox. Kan iedereen zó bij, makkie voor een ripdeal.'

Mauti dacht na. Ze was er goed in geworden kleding en make-up die ze gestolen had te verkopen. Handel in smartdrugs bood nieuwe mogelijkheden. Als Sef er niks in zag, kon zijzelf altijd nog in het gat springen. Maar ze zei: 'Veel succes dan.' Stoer en onverschillig doen had altijd het beste resultaat.

'Mij zouden ze doorhebben, als zijn neef. Sef heeft jongens die weten hoe je dat aanpakt.'

'Waarom vertel je het dan niet gewoon aan hem?'

'Hij luistert niet eens. Bullshit, zegt hij. Maar jij kunt goed lullen. Zegt iedereen. Doe jij wat voor mij, doe ik wat voor jou.'

'O ja? Wat dan?'

'Dan krijg je een sample van me, gratis en voor niks.'

Ze gromde. 'Daar doe ik het niet voor. Ik steek wel mijn nek uit, kameraad. Als het niks blijkt te zijn of er zit een camera in die garagebox of jouw matties worden gepakt met die pillen, weet Sef me te vinden. Ik ga niet zomaar jouw risico lopen, daar mag wel iets meer tegenover staan.'

Hij zuchtte. 'Zie je nou wel, zoals jij lullen kan, jij trekt Mister Big wel over de streep. Je bent nog een

lekker ding ook, daar moet je meer gebruik van maken.'

'Nou dat.'

'Waarom niet? Je verspilt je talent bij Niek Pouw. Zonde van dat mooie snoetje.'

Maar zo makkelijk was ze niet te lijmen. 'Moet ik soms meedoen aan Holland's Next Topmodel? Daar heb ik me toevallig al voor ingeschreven.' Het was het idee geweest van een scharrel – Zayn, zelf een mooie jongen. Maar er was niks van gekomen.

'Goed zo, meisje. Nou alleen die rits nog een stukje omlaag.'

'Nee dickhead, nou de naam van je neef, anders ga ik loesoe.'

Maar hij liet niets meer los en op geslijm zat ze niet te wachten, dus ze ging zonder iets te beloven weg. Hele middag weggegooid.

Thuis deed ze of ze haar stiefmoeder niet hoorde roepen, ze liep meteen door naar haar kamer, waar het muf rook omdat ze er al dagen niet was geweest. Het pistooltje gooide ze in de la onder haar bed – nutteloze aanwinst. Ze deed het raam open om de halve jonko op te roken die ze had bewaard. Het mistte en de rook bleef hangen. Daarom hing ze ver naar buiten vanwege de geur; als haar stiefmoeder die wietlucht rook zou ze in haar mengelmoes van talen tekeergaan over Mauti's slechte invloed op de broertjes. Maar toen de jongens binnenvielen omdat ze haar wilden interviewen.

wen voor een stomme schoolopdracht, draaide ze zich om en blies een dikke wietwalm de kamer in. Zelf weten; moesten ze haar privacy maar respecteren.

MAANDAG, 10.37 UUR

‘Dus je woont bij je vader?’ vraagt Cecile.

‘Officieel wel ja. De laatste jaren.’

‘En daarvoor?’

‘Bij mijn moeder, en daarvoor bij mijn oom en tante, en daarvoor een jaartje bij mijn moeder.’

‘Wacht, dit volg ik even niet,’ zei Hugo.

‘Ik was één toen mijn ouders gingen scheiden. Dat ging allemaal nogal hectisch of zo; in ieder geval nam mijn tante mij mee. Daar bleef ik tien jaar in huis. Op mijn elfde ben ik weer bij mijn moeder gekomen, en op mijn vijftiende ging ik bij mijn vader wonen.’

‘Heb je nog andere broers en zussen?’

‘Een oudere broer en zus, van mijn moeder en haar eerste man. En dan dus die twee broertjes van mijn vader en zijn tweede vrouw. Ik ben de middelste.’

‘Heb je een goede band met ze?’

‘Hm.’

‘Ik snap het.’ Cecile glimlacht even. ‘Wat vond jouw vader van jouw uitstapjes in de onderwereld?’

‘Ik hield hem niet op de hoogte. Mijn stiefmoeder geeft alleen om mijn broertjes.’

‘Hij moet toch wat gemerkt hebben.’

‘Ik ben bijna nooit thuis, alleen als Raaf voor zijn baas naar het buitenland is.’

‘Wie is Raaf?’ vraagt Cecile.

‘Sorry, mijn vriend. Hij is belastingconsulent.’ Mauti kijkt Cecile strak aan. Iemand die verkering heeft met een belastingadviseur kan geen tuig van de richel zijn.

‘Is dat serieus?’

‘Ja.’ Mauti weigert haar blik neer te slaan. Toevallig is Raaf dol op haar. Maar hij maakt lange dagen; na werk hangt ze dus soms in het plantsoen op een bankje, met de vrienden die toevallig ook niets beters te doen hebben. Bij haar vader thuis heeft ze niets te zoeken. Hij is geen kletser; ze weet niet eens precies wat voor werk hij doet. Zijn tweede vrouw Ishita vindt haar een indringster.

‘En je moeder?’ vraagt Cecile. ‘Kun je daar niet heen?’

Mauti schudt haar hoofd. ‘Ik heb amper contact met haar. Ik hoor wel eens wat via mijn zus. Ze schijnt weer gescheiden te zijn, mijn moeder. En intussen alweer met haar derde man.’

‘Mis je haar?’

‘Anniek?’ Mauti moet lachen. ‘Nee, sorry.’

‘Het is toch je moeder.’

Cecile is natuurlijk in de watten gelegd vroeger, met roze jurkjes, Little Pony’s en opblijven voor K3.

Cupcakes bakken en shoppen met haar moeder. Die heeft echt geen idee.

‘Sorry, Ciel,’ zegt Hugo, ‘maar wat heeft dat allemaal te maken met dat wapen?’

Cecile knikt. ‘Ga door, Mauti.’

‘Nou, door dat pistooltje kwam ik in de problemen. De politie dacht dat ik Niek Pouw ermee had bedreigd.’

‘Wie is dat precies?’

‘Sefs broer. Iedereen in Delft kent toch zeker de gebroeders Pouw?’

Hugo en Cecile kijken vragend naar elkaar; ze halen gelijktijdig hun schouders op. Lief, die naïviteit.

‘Niek is dus de broer van Sef Pouw, de bendeleider. Die is van het weekend overleden, groot nieuws hoor. Zijn broer Niek kan er ook wat van. Dat is een griezel – ik had hém voor de rechter willen slepen. Maar ja, hij was me voor, de – de klojo. Hij ging naar de politie en beweerde dat ik...’

Ze ziet Hugo slikken. Hij vraagt zich zichtbaar af wie hij in huis heeft gehaald. Hij doet zijn mond al open, maar Cecile is hem voor.

‘Nee, laat haar praten, Huug.’ Ze knikt Mauti toe. Hugo haalt even zijn schouders op.

Oké dan, wat zij willen. Maar ze gaat het niet mooier maken dan het was.